

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. A.A. F.**
státní příslušnost Jordánské hášimovské království
zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem
sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2025, č. j. OAM-553/VL-VL12-VL14-Z-2025, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 15. 5. 2025, č. j. OAM-553/VL-VL12-VL14-Z-2025, **se ruší.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 12 270 Kč k rukám jeho advokáta ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu výše označeného rozhodnutí žalovaného: žalovaný jím žalobce zajistil v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Dobu trvání zajištění žalovaný stanovil dle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 31. 8. 2025 (dále též jen „napadené rozhodnutí“).

II. Relevantní skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

2. Žalobce přicestoval do České republiky poprvé v roce 2012, pobýval zde na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Jeho otec žije v České republice, konkrétně v Karviné, dlouhodobě; oženil se s občankou České republiky, s níž má děti; v Karviné vlastní nemovitosti a provozuje zde kebab. Matka žalobce žije v Egyptě. Žalobce následně opustil Českou republiku v roce 2015, studoval v Jordánsku, je stavebním inženýrem; po tuto dobu se do České republiky nenavrátil. Opětovně přicestoval po ukončení studia v roce 2019. Jeho žádost o prodloužení platnosti pobytového oprávnění rodinného příslušníka Evropské unie příslušný správní orgán v roce 2020 zamítl (z důvodu přerušení společného pobytu) a stanovil žalobci lhůtu k vycestování; i žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu správní orgány zamítly (pro nesplnění podmínky nepřetržitého pobytu).
3. Dne 30. 11. 2023 rozhodla cizinecká policie o správním vyhoštění žalobce na dobu 2 let, neboť pobýval na území České republiky od 14. 10. 2020 do 11. 5. 2023 bez platného oprávnění k pobytu. Rozhodnutí potvrdil odvolací správní orgán dne 18. 4. 2024 (právní moc k 29. 4. 2024).
4. Při pobytové kontrole dne 13. 5. 2025 žalobce cizinecká policie zajistila dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, neboť předložil cestovní pas Jordánska s propadlou platností.
5. Z protokolu o podání vysvětlení žalobce ze dne 14. 5. 2025 se mj. podává, že žalobce žije v České republice dlouhodobě, částečně rozumí česky, jeho bydlištěm je X, ulice X, na uvedené adrese bydlí s otcem a nevlastí matkou. Doručovací adresa žalobcem je shodná jako ta trvalá. Policii žalobce sdělil své telefonní číslo s českou předvolbou. Zemi původu opustil naposledy v roce 2019, přicestoval do České republiky, kde žije jeho otec, otcova manželka, pět sester a bratr. I dříve pobýval v České republice. V Karviné jeho otec vlastní kebab, pracuje tam. Je svobodný, bezdětný, zdravý. Chce si zde vyřídit pobyt a pracovat. Otcí pomáhá uživit rodinu, peníze získává prací v kebabu. V domovském, státě se nemá kam vrátit. Žalobce neví o tom, že by mu bylo uděleno správní vyhoštění, resp. jeho předchozí právní zástupce jej nezpravitl o výsledku odvolacího řízení. Prvostupňové rozhodnutí o

správním vyhoštění si osobně převzal, dostavil se na výzvu správního orgánu v určený den a hodinu k jeho převzetí, pak si podal odvolání.

6. Dne 14. 5. žalobce požádal o mezinárodní ochranu.
7. Dne 15. 5. 2025 rozhodl žalovaný o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Konstatoval, že žalobce pobýval v České republice v období od 14. 10. 2020 do 11. 5. 2023 bez jakéhokoli právního titulu. Příslušný správní orgán dne 30. 11. 2023 rozhodl o správním vyhoštění žalobce; rozhodnutí potvrdil i odvolací správní orgán. Žalobci v zemi původu nic nehrozí. Je zdravý. Žalobce odmítá návrat do vlasti. Chce v České republice pobývat se svou rodinou. Před zajištěním žalobce o mezinárodní ochranu nepožádal. Dle žalovaného žalobce žádost o mezinárodní ochranu podal pouze ve snaze oddálit, zmařit či znemožnit realizaci již uděleného správního vyhoštění. Z důvodu efektivní kontroly na průběhu správního řízení je zapotřebí zajistit dostupnost žalobce v jeho průběhu a je dána obava z jeho útěku a přerušení kontaktů s orgány veřejné správy. S ohledem na jeho dosavadní přístup k právním předpisům nelze rozumně předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, která by mu správní orgán uložil. Dosavadní přístup žalobce vzbuzuje důvodnou obavu, že se bude před orgány České republiky skrývat, a nic na tom nemůže změnit ani to, že jmenovaný uvedl kontaktní adresu. Sám jmenovaný uvedl, že do vlasti nechce a chce zůstat v České republice. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu, ale také jeho zjevně účelové jednání spočívající v tom, že se mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění a poté, co nerespektoval udělené správní vyhoštění, které se tak stalo reálným.
8. Dne 23. 5. 2023 žalobce poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu a téhož dne proběhl i pohovor. Ze sdělení žalobce vyplývá, že poprvé přicestoval do České republiky v roce 2012, žil zde do roku 2015. Poté odcestoval studovat do Jordánska, opětovně se vrátil v roce 2019. Nevěděl, že je zde nelegálně, předchozí právní zástupce jej nezpravil o výsledku odvolacího řízení ve věci správního vyhoštění.

III. Žaloba

9. Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím v celém jeho rozsahu. Domnívá se, že jím byla zkrácena jeho práva. Žalovaný pochybil při posouzení aplikace § 47 zákona o azylu. Nezabýval se individuální situací žalobce a neuvedl konkrétní důvody nezbytnosti žalobcova zajištění. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.
10. Zdůraznil, že po celou dobu řízení byl žalobce v dobré víře, že v jeho případě nadále trvá řízení o správním vyhoštění; předchozí právní zástupce jej nezpravil o konečném rozhodnutí. Na území má rodinné vazby. Žije zde dlouhodobě s otcem a jeho manželkou, s nimiž udržuje vřelý vztah, sdílel společnou domácnost a sdílet hodlá i nadále. Má stabilní vazby na území České republiky. Setrvání v zajištění by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.
11. Žalobce namítá, že žalovaný nepřihlédl k délce žalobcova pobytu na území, kulturním a ekonomickým vazbám, rodinnému zázemí a absenci jakéhokoli zázemí v zemi původu, byť mu tyto okolnosti musely být ze správního spisu zjevné. Při pohovoru slíbil, že se bude

řádně a včas dostavovat ke všem úkonům a bude se zdržovat na adrese B. X, K. Žalovaný však tyto okolnosti v napadeném rozhodnutí nevyhodnotil.

12. Podtrhuje, že s ohledem na intenzitu svých rodinných vazeb má zájem plnit případné mu stanovené povinnosti, a je tak na místě uplatnění zvláštního opatření ve smyslu § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Pobýval by s rodinou na jednom místě a byl by dosažitelný pro státní orgány, právě s ohledem na absenci jakéhokoli zázemí v zemi původu a přítomnost jeho rodinných příslušníků na území České republiky. Tímto se však správní orgán vůbec nezabýval.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Ve vyjádření k žalobě ze dne 6. 6. 2025 žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Institut žádosti o mezinárodní ochranu žalobce zneužil pro legalizaci pobytu na území České republiky. Žalovaný vycházel z dostatečných podkladů, které si opatřil od policie. Domnívá se, že napadené rozhodnutí je zřetelně odůvodněno a ve vyjádření odkazuje na celý spisový materiál.
14. Užití zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu nepovažuje s ohledem na dosavadní postup žalobce za účinné. Existuje odůvodněná obava, že by žalobce nevyčkal výsledku správního řízení a navázal na svůj nelegální pobyt. Je přesvědčen, že dosavadní jednání žalobce vzbuzuje důvodnou obavu, že se bude opět před orgány skrývat, na čemž nemůže nic změnit ani to, že uvedl kontaktní adresu. Z okolností případu vyplývá, že se nelze spolehnout na to, že žalobce nevyužije možnost ubytování na soukromé adrese jako příležitost, aby se opětovně zmizel z dosahu správách orgánů.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
16. Co se týká rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí, postupoval soud v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS).
17. Krajský soud v napadeném rozhodnutí zjistil takové vady, k nimž byl povinen přihlídnout i bez návrhu [srovnej § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Uzavírá proto, že **žaloba je důvodná**.

18. Žalovaný v narativní části svého rozhodnutí shrnuje skutkový stav: konstatuje dlouhodobý pobyt žalobce (byť z části neoprávněný) a fakt, že má na území České republiky rodinu. Ze správního spisu se dále podává, že zde má žalobce početné sourozenectvo, otec v České republice vlastní nemovitosti, které i obývá. Provozuje kebab, kde mu syn vypomáhá, aby uživil rodinu. Zdržuje se na označené adrese v Karviné, domácnost sdílí se svou rodinou a hodlá zde se svou rodinou pobývat i nadále.
19. Na základě takto zjištěného stavu ovšem žalovaný činí závěr, že se žalobce bude skrývat (tedy že bude „nekontaktní“) a pro orgány České republiky bude („opětovně“) nedostupný, na čemž nemůže nic změnit ani to, že zde má kontaktní adresu a deklaruje svou vůli zde nadále setrvat.
20. Krajský soud zdůrazňuje, že ze správního spisu, jakož i z žalobních tvrzení, je evidentní, že pobyt žalobce v České republice je dlouhodobý a podpořený rodinnými vazbami. To ostatně žalovaný nevyklučuje. Žalobce též setrvale projevuje vůli v České republice zůstat a podtrhuje trvalost svých rodinných vazeb. Hodlá nadále bydlet na adrese svého trvalého pobytu, tedy v domácnosti, kterou sdílí s rodinou. Policejnímu orgánu rovněž sdělil svůj telefonický kontakt s českou předvolbou. Ze spisu je též zjevné, že žalobce v minulosti kooperoval se správními orgány, již v roce 2023 se například na základě předvolání dostavil v určený den k převzetí rozhodnutí o správním vyhoštění.
21. Byť je ona stabilita pobytu žalobce z provedeného dokazování patrná a žalovaný ji nepopírá, činí ve vztahu k možnosti aplikace alternativy k zajištění kategorický závěr, že žalobce bude pro orgány České republiky nedostupný. Na podporu závěru o tom, že se žalobce bude před orgány České republiky skrývat, ještě poměrně nekoherentně dodává, že žalobce deklaruje svou vůli v České republice zůstat a nehodlá se navrátit do vlasti.
22. Žalovaný se přitom nikterak nevypořádává s tvrzením žalobce, že se na označené adrese v Karviné zdržuje stabilně a dlouhodobě a že zde bydlí společně se svou rodinou. Jedná se přitom o místo, kde žalobce (byť neoprávněně) v České republice dlouhodobě pobýval, jeho rodina tam bydlí, vlastní nemovitosti, podniká, žalobce rodině vypomáhá. A hodlá tak činit i nadále.
23. Aniž by krajský soud činil konečné závěry o možnosti či nikoli v případě žalobce uplatnit alternativy k zajištění předpokládané § 47 odst. 1 písm. a) či b) zákona o azylu, nemůže aprobovat závěry žalovaného ve vztahu k užití tohoto ustanovení pro jejich nepřezkoumatelnost a vnitřní rozpornost. Krajský soud nerozumí úvaze žalovaného, proč nemůže trvalá a kontaktní adresa žalobce v České republice nic změnit na obavě žalovaného, že se žalobce stane pro české orgány nekontaktním. To vše za situace, kdy žalovaný jedním dechem dodává, že zde žalobce chce nadále pobývat a při vědomí toho, že v minulosti se správními orgány spolupracoval.
24. Takové odůvodnění napadeného rozhodnutí neobstojí. Je nepřezkoumatelné. Právní závěry žalovaného totiž nekorespondují se skutkovými zjištěními. Z napadeného rozhodnutí není patrný vztah mezi skutkovými úvahami a hodnocením důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje soud na

ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38), z níž se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud či správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě či odvolání nebo vyjádření; proč považoval (žalobní) námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02) je jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces a vylučujících libovůli při rozhodování, i povinnost soudů, resp. správních orgánů, svá rozhodnutí řádně odůvodnit (ve správním soudnictví srov. § 54 odst. 2 s. ř. s., ve správním řízení § 68 odst. 3 správního řádu).

25. Krajský soud ve světle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozhodnutí ze dne 30. 5. 2025, č. j. 5 Azs 79/2025-34) dodává, že ze systematického hlediska je třeba zohlednit, pokud žadatel o mezinárodní ochranu byl nejprve zajištěn dle zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění a následně „přezajištěn“ dle zákona o azylu po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správní vyhoštění je cizinci zpravidla ukládáno v případě, kdy určitým způsobem porušil právní předpisy, nejčastěji právní předpisy upravující vstup a pobyt na území. Odůvodnění, jaké bylo použito žalovaným v této věci, tj. že žalobce vědomě nerespektoval právní řád České republiky, by tak téměř vždy vedlo k nemožnosti uložení zvláštních opatření namísto zajištění, což by bylo ve zřejmém rozporu s cílem uzákonění alternativ k zajištění. Při posuzování toho, zda bude žadatel se žalovaným spolupracovat při řízení o udělení mezinárodní ochrany, je tak třeba zohlednit i ostatní specifické okolnosti případu vedle toho, že na území členských států EU pobýval neoprávněně. Žalovaný je povinen zvažovat efektivitu uložení zvláštního opatření (a své úvahy promítnout do odůvodnění rozhodnutí) v kontextu situace konkrétního žadatele při zohlednění všech skutkových okolností, které v řízení vyšly najevo (osobní, majetkové a rodinné poměry žadatele, pobytová historie, dřívější porušování právních předpisů, způsob komunikace se správními orgány apod.; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 253/2017-37).
26. To však krajský soud v právě přezkoumávaném rozhodnutí postrádá. Takovou úvahou opravdu nemůže být jednovětné konstatování, že na „závěru žalovaného nic nezmění ani kontaktní adresa žalobce“. Žalovaný při zvažování účinnosti zvláštních opatření postupoval v rozporu s citovanými judikaturními závěry, neboť v zásadě nepřihlédl k individuálním okolnostem žalobcova případu.
27. Určitou záruku toho, že žalobce hodlal se žalovaným spolupracovat, představuje také skutečnost, že se v případě žalobce nejedná ani o „tranzitujícího“ cizince, jehož cílovou destinací je jiná země než Česká republika (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2023, č. j. 5 Azs 213/2023-38, či ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021-39). V řízení ke též zastoupen advokátem (viz obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23.

8. 2024, č. j. 6 Azs 186/2024-27, ze dne 18. 11. 2024, č. j. 7 Azs 252/2024-31, či ze dne 25.7. 2017, č. j. 2 Azs 253/2017-37).

28. Nelze pomíjet, že alternativy k zajištění jsou součástí právního řádu již od transpozice návratové směrnice v zákoně o pobytu cizinců. Alternativy k zajištění u žadatelů o azyl byly zavedeny s ohledem na transpozici přijímací směrnice. Rozhodnutí o jejich uplatnění musí předcházet posouzení individuální situace žalobce a všech okolností konkrétního případu. Zvláštní opatření má přitom obecně před zajištěním cizince přednost. Musí být upřednostněno před zajištěním cizince v případech, kdy lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011–50).
29. Krajský soud částečně souhlasí s hodnocením dosavadního života žalobce (pobyt bez platného pobytového titulu, uložení správního vyhoštění a jeho nerespektování), jak je provedl žalovaný. V nynější věci již nicméně nenachází jeho přezkoumatelnou úvahu, proč by žalobce nebyl schopen plnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření s ohledem na zjištění stran dlouhodobosti jeho pobytu v České republice, intenzitu a stabilitu rodinných vazeb a zázemí, dosavadní pobyt na jednom (nikoli náhodném místě) a z tohoto plynoucí dosažitelnost pro státní orgány, ve spojení s absencí jakéhokoli zázemí v zemi původu, nevůli se do země původu navrátit a dřívější kooperaci se státními orgány.
30. Krajský soud opětovně uvádí, že nikterak nečiní závěr o tom, zda je či není v případ žalobce na místě uložit či nikoli zvláštní opatření. V řízení, v němž je dotčena osobní svoboda žalobce, nicméně požaduje po žalovaném, aby náležitě odůvodnil závěr, že se v případě žalobce nenabízí uložení zvláštního opatření. Takovým odůvodněním s ohledem na konkrétní okolnosti souzené věci nemůže být „závěr“ žalovaného (viz stranu 4, poslední část druhého odstavce napadeného rozhodnutí), že: *„dosavadní jednání jmenovaného vzbuzuje důvodnou obavu, že se tento bude před orgány ČR skrývat, a nic na tom nemůže změnit ani to, že jmenovaný uvedl v ČR kontaktní adresu. Sám jmenovaný, že do vlasti nechce a che zůstat v ČR“*.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

31. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného v nynější věci neobstojí pro svou nedostatečnost a napadené rozhodnutí je na místě zrušit pro jeho nepřezkoumatelnost.
32. Krajský soud pro úplnost dodává, že ve výroku tohoto rozsudku současně nevyslovil, že se žalovanému věc vrací k dalšímu řízení. Vychází z právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, č. 2757/2013 Sb. NSS, dle něhož „po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno (...). Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím, jakkoliv zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí.“

Citovaný právní názor je použitelný i na právě řešenou věc a krajský soud nemá důvod postupovat v souzené věci jinak.

33. V této souvislosti důrazně upozorňuje na § 46a odst. 13 písm. c) zákona o azylu, podle něhož musí být zajištění podle zákon o azylu „*bez zbytečného odkladu bez rozhodnutí ukončeno, rozhodne-li soud o zrušení rozhodnutí o zajištění nebo o prodloužení doby trvání zajištění (...)*“.
34. Konečně krajský soud uvádí, že s ohledem na výše predestřený právní názor pro nadbytečnost již nevypočítával další žalobní námitky.
35. V řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, jemuž v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný je zavázán k náhradě nákladů řízení žalobci v rozsahu dvou úkonů právní služby - převzetí a příprava zastoupení a sepsí žaloby [§ 11 odst. 1 písm. b) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] v celkové výši 9 240 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 ve spojení s § 12 odst. 4 advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 900 Kč za dva úkony právní služby po 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Advokát je plátcem daně z přidané hodnoty a jeho odměna s připočtením DPH v zákonné výši a po zaokrouhlení činí celkem částku ve výši 12 270 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 11. června 2025

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně